

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 333/2024
26.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Јеле Вучковић, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу 12 Кж1. бр. 295/23 од 05.06.2023. године и 11 Кж.3. 16/23 од 10.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.03.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Јеле Вучковић, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу 12 Кж1. бр. 295/23 од 05.06.2023. године и 11 Кж.3. 16/23 од 10.10.2023. године, у односу на битну повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 8) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу 12 Кж1. бр. 295/23 од 05.06.2023. године делимично је усвојена жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Прокупљу и пресуда Основног суда у Прокупљу 5К. бр. 349/22 од 27.01.2023. године преиначена тако што је окривљени АА, поред окривљеног ББ и ВВ, оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, коју ће издржавати у просторијама у којима станује у ..., улица ..., без примене електронског надзора, а које просторије не сме напуштати, осим у случајевима који су прописани законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећених, а како је то ближе опредељено у изреци

пресуде, док је жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Прокупљу, у преосталом делу, одбијена као неоснована.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 11 Кж.3. 16/23 од 10.10.2023. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца и бранилаца окривљеног ББ и ВВ и пресуда Апелационог суда у Нишу 12 Кж1. бр. 295/23 од 05.06.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног АА поднела је захтев за заштиту законитости (с тим што бранилац означава да подноси захтев за заштиту законитости само против пресуде Апелационог суда у Нишу 11 Кж.3. 16/23 од 10.10.2023. године, али из образложења захтева произилази да се истим побија и пресуда Апелационог суда у Нишу 12 Кж1. бр. 295/23 од 05.06.2023. године) због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 8), члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновну одлуку Апелационом суду у Нишу на одлучивање по жалби, с тим да се поступак одржи пред потпуно измењеним већем или исте преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе због недостатка доказа и утврди повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8), члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривчиног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац означава повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, коју образлаже наводима да је оптужним актом окривљеном АА стављено на терет да је у саизвршилаштву са преосталом двојцом окривљених извршио седам кривичних дела, а да је правноснажним пресудама које се захтевом побијају оглашен кривим само за једно кривично дело и то оно извршено у ноћи између 06./07.07.2017. године у Подини. О оптужби за остала дела наведена у оптужници ни један суд није одлучио мериторно, односно не постоји ни ослобађајућа ни осуђујућа пресуда, на који начин је, по ставу одбране, учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, јер пресудом није потпуно решен предмет оптужбе у односу на овог окривљеног.

Изнете наводе Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Наиме, из списка предмета произилази да је окривљени АА оглашен кривим да је у току ноћи 06./07.07.2017. године у Подини, проваљивањем затворене продавнице заједно са окривљеним ББ и ВВ, са умишљајем у стању урачунљивости, по претходном договору и подељеним улогама обијањем затворених просторија одузео туђе покретне

ствари, на начин ближе опредељен у изреци пресуде Апелационог суда у Нишу 12 Кж1. бр. 295/23 од 05.06.2023. године, а у намери да њиховим присвајањем прибави себи противправну имовинску корист, при чему је могао да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, иако је био свестан свог дела и хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено, чиме је извршио кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ.

У конкретном случају, другостепени суд је одржао претрес на основу чана 449. и 450. ЗКП, а због погрешно утврђеног чињеничног стања везано за оцену изведених доказа, те је на основу чињеничног стања које је утврдио на главном претресу изоставио поједине радње, које су улазиле у састав кривичног дела из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, а које нису доказане, с обзиром да не може у изреци пресуде за поједине делове чињеничног стања истог кривичног дела донети ослобађајућу, а за друге радње осуђујућу пресуду, а у пресуди је дао разлоге због чега је нашао да нису доказане, односно због чега их је изоставио из изреке пресуде (страна девет, став два).

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП постоји уколико пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, при чему се о непотпуно решеном предмету оптужбе може говорити само у ситуацији када суд опште није донео одлуку о некој тачки оптужбе.

Према налажењу Врховног суда, побијаном пресудом у потпуности је решен предмет оптужбе. У конкретном случају, изостављањем из чињеничног описа кривичног дела радњи извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ за које је суд нашао да нису доказане, не значи да није решен предмет оптужбе и да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП. Ово стога што је суд овлашћен да мења чињенични опис дела из оптужног акта и да га уподоби чињеничном стању утврђеном током доказног поступка, уколико при томе остаје у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја одређеног кривичног дела, што је и учињено у конкретном случају, при чему је наведена измена чињеничног описа кривичног дела и правна квалификација извршена у корист окривљеног.

Из изнетих разлога, Врховни суд налази да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише и образлаже повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, истовремено указујући и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, износећи сопствену оцену изведених доказа другачију од оне утврђене побијаним пресудама, износећи сопствену оцену налаза и мишљења вештака и одбране окривљених. Поред изнетог, бранилац указује и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, наводима да је изрека пресуде неразумљива и противречна разлозима пресуде, као и на повреду закона из члана 441.

став 1. ЗКП, наводима да суд није правилно одмерио казну, јер није применио одредбе о ублажавању казне, односно није имао у виду све олакшавајуће околности на страни окривљеног АА, а којих има доста.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) и 3), члана 440. и члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни суд, захтев браниоца окривљеног, у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић